

Sygn. akt VW 396/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Paulina Suchenek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25 maja 2016 r., 22 czerwca 2016 r. i 28 czerwca 2016 r. sprawy K. K. (1) c. W. i K. z domu R. ur. (...) w Ł.

obwinionej o to, że:

W dniu 20 czerwca 2015 r. około godziny 15:10 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na skrzyżowaniu ulic al. (...) - ulicy (...), naruszyła zasady przewidziane w art. 3 ust. 1 PoRD w ten sposób, że kierując samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wjazdu na skrzyżowanie, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z samochodem marki F. (...) nr rej. (...), powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 Kodeksu wykroczeń, w związku z art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, (Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 ze zm.).

orzeka

I. Obwinioną K. K. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu.

II. Koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 396/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2015 r. około godziny 15:10 K. K. (1) kierowała samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) i jechała ul. (...) w W., poruszając się po skrajnym lewym pasie jezdni ul. (...) z kierunku od ul. al. (...). W kierowanym pojeździe nie przewoziła ona żadnego pasażera. K. K. (1) przez najbliższe skrzyżowanie ul. (...) i ul. (...). (...), które jest wielopoziomowym węzłem drogowym, zamierzała przejechać na poziomie gruntu, tj. przez skrzyżowanie o ruchu okrężnym noszącym nazwę „Rondo (...)” na wprost – w kierunku ulicy (...). Na tym skrzyżowaniu ruchem kierował sprawnie funkcjonujący system sygnalizacji świetlnej. Występowało wówczas niewielkie natężenie ruchu kołowego oraz dobre warunki atmosferyczne, nie było opadów, temperatura wynosiła +22°C, asfaltowa nawierzchnia jezdni była sucha. K. K. (1) przed wjazdem na skrzyżowanie z ul. (...). (...), z uwagi na wyświetlany dla jej kierunku ruchu czerwony sygnał sygnalizacji świetlnej, zatrzymała kierowany samochód jako pierwszy pojazd. Obok jej samochodu zatrzymały się wówczas również inne pojazdy. Po zmianie sygnału sygnalizacji świetlnej na sygnał zielony K. K. (1) ruszyła kierowanym pojazdem, poruszając się wolniej od innych pojazdów jadących w tym samym kierunku, które również realizowały przejazd przez skrzyżowanie z ul. (...). (...). Podczas realizacji przez K. K. (1) przejazdu przez skrzyżowanie z ul. (...). (...)w kierowany przez nią samochód marki T. (...) o nr rej. (...) uderzył samochód marki F. (...) o

nr rej. (...) kierowany przez J. J. (1), który na skrzyżowanie ul. (...) i ul. (...) (...) wjechał od strony ulicy (...) i wykonywał skręt w lewo w ul. (...). (...) w kierunku ul. (...). Zderzenie obu pojazdów polegało na kontakcie powierzchni czołowej samochodu marki F. z powierzchnią boku lewego samochodu marki T.. Z uwagi na kierunek padania promieni słonecznych K. K. (1) dysponowała gorszymi warunkami dostrzeżenia drugiego uczestnika zdarzenia, niż kierujący samochodem marki F.. Z uwagi na wysoki kąt padania promieni słonecznych nie były to jednak warunki bardzo trudne i nie występowało oślepianie K. K. (1). Przed wystąpieniem kolizji K. K. (1) rozpoznała wystąpienie stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu, podjęła działania obronne i zdołała rozwinąć najprawdopodobniej maksymalną możliwą do uzyskania siłę hamującą.

Wskutek kolizji w samochodzie marki F. (...) o nr rej. (...) doszło do następujących uszkodzeń: wygięta i porysowana pokrywa silnika, zerwany przedni zderzak, uszkodzona (wgięta) przednia belka, wgięty i porysowany błotnik przedni strona prawa i lewa, połamana atrapa chłodnicy, porysowana przednia lampa strona prawa, zbita lampa przednia strona lewa, uszkodzona chłodnica wraz z osprzętem. Natomiast w samochodzie marki T. (...) o nr rej. (...) doszło wówczas do następujących uszkodzeń: wgięty i połamany zderzak przedni strona lewa, zbita przednia lewa lampa, wgięty i porysowany błotnik przedni lewy, uszkodzone koło przednie lewe oraz kołpak, wgięte i porysowane drzwi przednie i tylne strona lewa, uszkodzona pokrywa silnika i połamany kołpak koła przedniego prawego. Oboje kierujący byli trzeźwi.

W dniu 13 lutego 2016 r. stał się prawomocny i wykonalny wyrok nakazowy z dnia 28 stycznia 2016 r. Sądu Rejonowego dla m. st.(...) w W. dot. J. J. (1), ukaranego za czyn z art. 86 § 1 kw.

K. K. (1) ma 77 lat. Jest stanu wolnego, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Z zawodu jest lekarzem, osiąga dochód w wysokości ok. 3000 zł. Niekarana sądownie. Nie była leczona psychiatrycznie ani odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionej K. K. (1) /k. 83-84/, zeznań świadka J. J. (1) /k. 33, 84-85/, a także notatek urzędowych /k. 1-2, 8/, szkiców /k. 3, 34/, protokołów badania urządzeniem kontrolno-pomiarowym /k. 4-5/, protokołów oględzin pojazdów /k. 6-7/, pisma obwinionej K. K. (1) /k. 11/, dokumentacji (...) /k. 18-22/, rejestru ukaranych za wykroczenia /k. 46/, załącznika nr 1 /k. 51/, wydruku z bazy (...) /k. 56-57/ oraz opinii pisemnej biegłego sądowego J. K. /k. 88-110/.

Obwiniona K. K. (1) /k. 83-84/ nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Odnosząc się do zarzutu obwiniona wyjaśniła, że w dniu 20 czerwca ubiegłego roku jechała ul. (...) i w miejscu, w którym występowały trzy pasy ruchu, poruszała się kierowanym pojazdem lewym pasem ruchu. Wskazała ona także, że w kierowanym samochodzie nie przewoziła wówczas żadnego pasażera oraz, że występował wówczas niewielki ruch kołowy pojazdów. W złożonych wyjaśnieniach obwiniona wskazała, że przed sygnalizatorem świetlnym znajdującym się przed skrzyżowaniem z al. (...) zatrzymała kierowany samochód jako pierwszy pojazd. Obwiniona wskazała, że wówczas obok jej samochodu zatrzymały się także inne pojazdy. Obwiniona wyjaśniła, że po zmianie świateł sygnalizacji świetlnej na sygnał zielony inne samochody ruszyły, natomiast kierowany przez nią samochód ruszył troszkę wolniej od tych pojazdów, z prędkością 15-20 km/h. K. K. (1) wyjaśniła, że na środku skrzyżowania w kierowany przez nią samochód ze strony lewej uderzył samochód pana J. marki F. (...), uderzając przodem pojazdu w kierowany przez nią samochód. Obwiniona wyjaśniła, że w wyniku zdarzenia powstało wgniecenie w okolicach drzwi kierowanego przez nią pojazdu, w wyniku czego nie była ona w stanie otworzyć drzwi pojazdu i wysiąść z samochodu. Wskazała ona również, że z uwagi na to, że ww. zdarzenie miało miejsce w sobotę, w związku z tym na miejscu zdarzenia nie było żadnych świadków. Obwiniona wyjaśniła, że po przyjeździe policji nie zaproponowano jej przyjęcia mandatu karnego. Wskazała ona również, że otrzymała wówczas informację, że z uwagi na wskazania pana J., niniejsza sprawa zostanie skierowana do Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, mając na uwadze w szczególności opinię pisemną biegłego sądowego J. K., a także wyjaśnienia obwinionej i zasadę domniemania niewinności określoną w art. 5 § 1 kpk, a także częściowo niewiarygodne twierdzenia drugiego uczestnika kolizji – prawomocnie ukaranego już J. J. (1), Sąd Rejonowy uznał, że brak jest dostatecznych podstaw do przyjęcia w sposób niebudzący wątpliwości,

że obwiniona K. K. (1) faktycznie wyczerpała swoim zachowaniem ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 86 § 1 kw, bądź też przyczyniła się do powstania kolizji drogowej.

Z uwagi na brak zabezpieczenia przez funkcjonariuszy Policji zapisu monitoringu – k. 1 (mimo występowania na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...). (...) dwóch kamer) i wykonywaniu przez jeden z pojazdów skrętu w lewo – co w opinii biegłego sądowego J. K. wyklucza możliwość ustalenia fazy sygnalizacji świetlnej, podczas której doszło do zderzenia oraz z uwagi na brak cech specyficznych programu pracy sygnalizacji świetlnej, w wyniku czego nie jest także możliwe określenie prawdopodobieństwa niezastosowania się kierujących do obowiązujących ich wskazań sygnalizatorów, nie jest możliwe ustalenie, który z kierujących, tj. obwiniona czy też świadek J. J. (1) – współobwiniony, ukarany prawomocnym wyrokiem nakazowym w niniejszej sprawie, nie zastosował się do obowiązującego go wskazania sygnalizacji świetlnej kierującej ruchem na miejscu zdarzenia i wjechał za sygnalizator sygnalizacji świetlnej podczas nadawanego dla jego kierunku ruchu czerwonego sygnału sygnalizacji świetlnej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd oceniając wyjaśnienia złożone przez obwinioną, kierując się zasadą in dubio pro reo (wyrażoną w art. 5 § 2 kpk, która na podstawie art. 8 kpw znajduje także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia), uznał wyjaśnienia obwinionej K. K. (1), nieprzyznającej się do popełnienia zarzucanego jej czynu za wiarygodne. Są one spójne i logiczne. Pomimo przeprowadzenia wszystkich dowodów na wniosek stron, brak jest w sprawie wiarygodnego dowodu, który przeczyłby wyjaśnieniom obwinionej, z uwzględnieniem zasady domniemania niewinności określonej w art. 5 § 1 kpk, która znajduje także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw), iż obwiniona K. K. (1) przed wystąpieniem kolizji, poruszając się kierowanym pojazdem ul. (...) w W. wjechała za sygnalizator sygnalizacji świetlnej znajdujący się przed skrzyżowaniem ul. (...) i ul. (...). (...) podczas nadawanego dla jej kierunku ruchu czerwonego sygnału sygnalizacji świetlnej.

Z uwagi na powyższe Sąd nie dał wiary zeznaniom złożonym przez świadka J. J. (1) /k. 33, 84-85/ – współobwinionego, ukaranego prawomocnym wyrokiem nakazowym w niniejszej sprawie, który został przesłuchany podczas postępowania wyjaśniającego w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia, w zakresie w jakim wskazywał on, że podczas realizacji przejazdu przez skrzyżowanie z ul. (...), bezpośrednio przed wystąpieniem kolizji wjechał za sygnalizator sygnalizacji świetlnej podczas nadawanego dla jego kierunku ruchu zielonego sygnału sygnalizacji świetlnej. Odnosząc się do powyższych zeznań świadka, Sąd nie dał również wiary twierdzeniom J. J. (1) w zakresie, w jakim utrzymywał on, że w czasie zdarzenia poruszał się z prędkością minimalną, tj. 3-5 km/h. Wskazać należy bowiem, że biegły sądowy J. K. w sporządzonej opinii pisemnej na podstawie uszkodzeń samochodu marki T. ustalił, że w chwili kolizji prędkość samochodu F. najprawdopodobniej zawierała się w przedziale 10-15 km/h. W opinii biegłego czołowe uderzenie współczesnego samochodu osobowego w nieodkształcalną przeszkodę z prędkością 5-8 km/h nie powinno wywołać odkształceń plastycznych, a jedynie sprężyste.

Zeznania złożone przez świadka J. J. (1), na co zwrócił uwagę także biegły sądowy J. K., były również niekonsekwentne w zakresie podawanych przez niego sygnałów sygnalizacji świetlnej w czasie jego przejazdu przez skrzyżowanie ul. (...) i ul. (...). (...) Przed Sądem świadek J. J. (1) wskazał bowiem: „Jechałem K. w kierunku O. i na skrzyżowaniu al. (...) skręcałem w lewo, byłem któryś w kolejce, tam jest rondo. Jak już byłem na rondzie blisko zjazdu z ronda, światło zrobiło się żółte-czerwone dla mojego kierunku ruchu, a potem pojechałem dalej i w tym momencie zostałem uderzony. Ja się tylko zatrzymałem, przejeżdżałem tamtędy bardzo często i jak przejeżdżam prawym pasem blisko studzienki ściekowej sprawdzam, jakie są światła, na wysokości tej studzienki światła były żółte czerwone.”. Biegły sądowy, który miejsce zdarzenia zna z autopsji oraz z racji opiniowania innych zdarzeń drogowych i który przeprowadził oględziny miejsca zdarzenia, w sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii pisemnej wskazał natomiast, że na obwodni rondo, na torze ruchu samochodu F. zidentyfikował dwie studzienki i obie z nich znajdują się w znacznej odległości od drugiej jezdni ul. (...). Sąd zgodził się z opinią biegłego sądowego J. K., który wskazał, że w przypadku, gdyby świadek J. J. (1) znajdując się przy tych studzienkach (lub jednej z nich) miał nadawany sygnał czerwony z żółtym to, przy braku innych pojazdów przed samochodem F., nie powinien zatrzymywać

się przed wjazdem na skrzyżowanie z drugą jezdnią ulicy (...). Biegły w sporządzonej opinii wskazał również, że sygnał „czerwony z żółtym” był nadawany przez 1 sekundę, zaś czas nadawania sygnału żółtego wynosił 3 sekundy.

Sąd w niniejszej sprawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. K..

W sporządzonej opinii biegły wskazał, że przedmiotowa kolizja najprawdopodobniej wystąpiła na obwodni ronda, na przedłużeniu lewego pasa ruchu jezdni ul. (...) i prawego pasa jezdni ul. (...). (...) w kierunku Centrum i przedmiotowe zdarzenie drogowe wystąpiło z powodu niezastosowania się jednego z jego uczestników do obowiązującego go sygnału świetlnego. W ocenie biegłego w niniejszej sprawie brak jest dowodów materialnych, w oparciu o które możliwe byłoby ustalenie: w jakim stanie ruchu znajdowały się wówczas oba pojazdy i ustalenie, który z kierujących nie zastosował się do obowiązującego go wskazania sygnalizacji świetlnej kierującej ruchem na miejscu zdarzenia, w wyniku czego nie jest możliwe ustalenie: który z kierujących popełnił błąd taktyki jazdy i nie zastosował się do art. 5 ust. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, poprzez zignorowanie obowiązującego go wskazania sygnalizacji świetlnej.

Biegły wskazał, że nie jest spornym, że w chwili wystąpienia stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kierowany przez obwinioną samochód T. znajdował się na skrajnym lewym pasie jezdni ul. (...) (biegnącej od strony ul. al. (...) w kierunku ulicy (...)), natomiast w tym samym czasie samochód F. prowadzony przez drugiego uczestnika kolizji znajdował się na obwodni ronda (skrzyżowanie ul. (...). (...)i ul. (...)) – zdaniem biegłego nie można jednak jednoznacznie stwierdzić, czy był to odcinek znajdujący się na przedłużeniu jezdni ul. (...).(…) i czy wówczas pojazd ten znajdował się już na skrajnym prawym ruchu obwodni ronda). Zdaniem biegłego prawdopodobnie w chwili początkowej zderzenia samochód F. poruszał się z prędkością większą niż 10 km/h, ale raczej nie większą niż 15 km/h lub 20 km/h (w przypadku, gdyby podczas zdarzenia doszło do uszkodzenia zawieszenia koła przedniego prawego samochodu T.). Biegły wskazał nadto, że fotografie uszkodzeń samochodu T. jednoznacznie wskazują, że przed początkiem zderzenia pojazd ten był intensywnie hamowany. Zdaniem biegłego jedynie w oparciu o opis uszkodzeń samochodu F. można ocenić, że ten pojazd prawdopodobnie w chwili początkowej zderzenia nie był hamowany.

Opinia biegłego J. K. w ocenie Sądu nie budzi zastrzeżeń, była ona bowiem jasna, spójna i rzetelna, oparta na wiedzy specjalistycznej, jak również zgodna z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Biegły szczegółowo zapoznał się z całym zgromadzonym materiałem dowodowym, swoje wnioski poparł rzetelną analizą akt sprawy. Biegły przeprowadził również oględziny miejsca zdarzenia oraz odbył w Zarządzie Dróg Miejskich konsultacje dotyczące programu pracy sygnalizacji świetlnej. Biegły jednoznacznie wypowiedział się w przedmiocie pytań sformułowanych w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego.

Wiarygodny dowód w sprawie stanowiły ponadto ujawnione na rozprawie dokumenty, ich treści nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy ani nie były kwestionowane przez strony.

Obwinionej K. K. (1) zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Zachowanie sprawcy naruszającego wskazany przepis art. 86 § 1 kw polega na niezachowaniu na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wykroczenie określone w dyspozycji art. 86 § 1 kw ma charakter powszechny i materialny, a więc może je popełnić każdy uczestnik ruchu drogowego zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Skutkiem jest realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zgodnie z przepisami Prawa o ruchu drogowym (art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym) uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przeczernego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, że dowody w sprawie nie wykazały, by w czasie zdarzenia obwiniona w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na skrzyżowaniu ulic al. (...) - ulicy (...), naruszyła zasady przewidziane w art. 3 ust. 1 PoRD w ten sposób, że kierując samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wjazdu na skrzyżowanie, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z samochodem marki F. (...) nr rej. (...), powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Z uwagi na niedające się rozstrzygnąć wątpliwości co do przebiegu przedmiotowego zdarzenia (w tym co do tego, w jakim stanie ruchu znajdowały się wówczas oba pojazdy oraz przede wszystkim ustalenie, który z kierujących, tj. obwiniona czy też świadek J. J. (1), nie zastosował się do obowiązującego go wskazania sygnalizacji świetlnej kierującej ruchem na miejscu zdarzenia i wjechał za sygnalizator sygnalizacji świetlnej podczas nadawanego dla jego kierunku ruchu czerwonego sygnału sygnalizacji świetlnej), nie jest możliwe ustalenie: który z kierujących popełnił błąd taktyki jazdy i nie zastosował się do art. 5 ust. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, poprzez zignorowanie obowiązującego go wskazania sygnalizacji świetlnej. W związku z tym, że powyższych wątpliwości mimo przeprowadzonych przez Sąd wszystkich czynności dowodowych na wniosek stron, nie dało się usunąć, kierując się zasadą określoną w art. 5 § 2 kpk, która znajduje także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw), Sąd rozstrzygnął je na korzyść obwinionej – poprzez ustalenie, że obwiniona K. K. (1) przed wystąpieniem kolizji, poruszając się kierowanym pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...) ul. (...) w W. wjechała za sygnalizator sygnalizacji świetlnej znajdujący się przed skrzyżowaniem ul. (...) i ul. (...). (...)podczas nadawanego dla jej kierunku ruchu zielonego sygnału sygnalizacji świetlnej.

W konsekwencji Sąd na podstawie art. 62 § 3 kpow w zw. z art. 5 § 1 pkt 1 kpow uniewinnił obwinioną od popełnienia zarzucanego jej wykroczenia, tj. uniewinnił K. K. (1) od tego, że w dniu 20 czerwca 2015 r. około godziny 15:10 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na skrzyżowaniu ulic al. (...) - ulicy (...), naruszyła zasady przewidziane w art. 3 ust. 1 PoRD w ten sposób, że kierując samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wjazdu na skrzyżowanie, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z samochodem marki F. (...) nr rej. (...), powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. od popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, o czym orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 118 § 2 kpw, zgodnie z którym w razie uniewinnienia obwinionego w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, ponosi je Skarb Państwa.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.